

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

23 липня 2020 р.

Справа №200/4207/20-а

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Арестової Л.В., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження (у порядку письмового провадження) в приміщенні Донецького окружного адміністративного суду адміністративну справу за позовом Рижкової Марії Лаврентіївни (місце реєстрації: вул. Шекспіра, б. 19, м. Горлівка, Донецька область; місце фактичного проживання: вул. Заречна, буд. 26, с. Дмитрівка, Донецька область; рнокпп: 1562605343) до Управління виконавчої дирекції фонду соціального страхування України в Донецькій області (місце знаходження: пл. Свободи, буд. 5, м. Слов'янськ, Донецька область; код ЄДРПОУ: 41325231) про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії,

У С Т А Н О В И В:

22 квітня 2020 року на адресу Донецького окружного адміністративного суду надійшов адміністративний позов Рижкової Марії Лаврентіївни до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про:

- визнання протиправною бездіяльність Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області по невиплаті Рижковій Марії Лаврентіївни страхових виплат у рахунок відшкодування шкоди у зв'язку з професійним захворюванням з дати їх припинення;
- зобов'язання Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області поновити нарахування та виплату Рижковій Марії Лаврентіївни страхових виплат та виплатити заборгованість по страховим виплатам з дати їх припинення.

В обґрунтування позовних вимог зазначено, що позивачу були призначені страхові виплати в порядку, передбаченому Законом України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування". Проте з невідомих позивачу причин, страхові виплати не виплачуються.

Позивач вважає дії відповідача щодо невиплати соціальних страхових виплат протиправними та такими, що порушують її конституційні права, а тому позивач звернувся з даним позовом до суду.

Представник відповідача надав до суду відзив проти адміністративного позову.

У відзиві відповідач зазначив, що позивач у визначеному законодавством порядку не вживав заходів, спрямованих на отримання належної йому суми соціальних виплат та у зв'язку з цим не зміг отримати вказані виплати. На думку представника відповідача, позивачем не надано до суду доказів того, що він був позбавлений права і можливості реалізувати своє право на соціальне забезпечення, гарантоване Конституцією України в порядку, визначеному, зокрема Законом України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб". У зв'язку з чим, представник фонду вважає, що позовні

вимоги є необґрунтованими та не підлягають задоволенню.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 27 квітня 2020 року залишено позовну заяву без руху.

Ухвалою суду від 18 травня 2020 року продовжено позивачу строк для усунення недоліків.

Ухвалами Донецького окружного адміністративного суду від 22 червня 2020 року відкрито провадження в адміністративній справі, за правилами спрощеного судового провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні) та відстрочено сплату судового збору.

Перевіривши матеріали справи, вирішивши питання, чи мали місце обставини, якими обґрунтовувалися вимоги, та якими доказами вони підтверджуються, чи є інші фактичні дані, які мають значення для вирішення справи, та докази на їх підтвердження, яку правову норму належить застосувати до цих правовідносин, суд встановив наступне.

Позивач – Рижкова Марія Лаврентіївна, 13 жовтня 1942 року народження, є громадянином України, що підтверджується копією паспорта громадянина України серії ВВ № 550384.

У відповідності з довідкою від 08 серпня 2017 року № 0000292084 про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, позивач є внутрішньо переміщеною особою з тимчасово окупованої території України м. Горлівка до с. Дмитрівка Слов'янського району, фактичне місце проживання: вул. Заречна, б. 26, с. Дмитрівка Слов'янського району.

Відповідно до довідки Міністерства охорони здоров'я України про результати визначення ступеня втрати професійної працездатності у відсотках, потреби у додаткових видах допомоги серії 2-18 АВ № 067281 Рижковій М.Л. встановлено 40 % втрату працездатності.

Позивач є особою, що отримує страхові виплати, відповідно до Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування”, перебуває на обліку в Управлінні виконавчої дирекції Фонду соціального страхування у Донецькій області.

Відповідно до службової записці від 01.07.2020 року, потерпіла з 01.2016 року по 04.2016 року знаходилась на обліку, як внутрішньо переміщена особа у Костянтинівському міському відділенні, яким була виплачена заборгованість по щомісячним страховим виплатам за період з 05.2014 року по 11.2015 року та була виплачена доплата по перерахунку з 01.03.2014 року згідно з постановою правління Фонду від 11.12.2014 року № 19 в повному обсязі.

Постановою ФССНВВ у м. Костянтинівці від 29 січня 2016 року № 0534/75143/4822/19 продовжено потерпілій Рижковій М.Л. раніше призначену грошову суму в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсує відповідну частину втраченого заробітку. Виплати проводити з 01 січня 2016 року по 31 травня 2016 року.

Постановою ФССНВВ у м. Костянтинівці від 03 травня 2016 року № 0534/75143/75143/21 припинено Рижковій М.Л. щомісячну грошову суму в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсує відповідну частину втраченого заробітку з 01 травня 2016 року. Причиною припинення зазначено закінчення терміну дії довідки ВПО.

Відповідно до відомостей про нараховані та виплачені страхові виплати Рижковій Марії Лаврентіївні не нараховувались та не виплачувались страхові виплати в грудні 2015 року та з травня 2016 року.

Спiрним питанням даної справи є правомiрнiсть дiй вiдповiдача стосовно не виплати соціальних виплат позивачевi у грудні 2015 року та з травня 2016 року з підстав, які не передбачені ст. 46 Закону України “Про загальнообов’язкове державне соціальне страхування”.

Суд зазначає, що у положеннях ст. 46 Конституції України закріплено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбаченим

законом.

Відповідно до статті 64 Конституції України, конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Правові, фінансові та організаційні засади загальнообов'язкового державного соціального страхування, гарантії працюючих громадян щодо їх соціального захисту у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, вагітністю та пологами, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, охорони життя та здоров'я визначені Законом України "Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування" № 1105-XIV від 23.09.1999 (далі - Закон № 1105-XIV).

Пунктом третім розділу VII "Прикінцеві та перехідні положення" Закону № 1105-XIV встановлено, що особливості надання соціальних послуг та виплати матеріального забезпечення за соціальним страхуванням внутрішньо переміщеним особам (громадянам України, які переселилися з тимчасово окупованої території, території проведення антитерористичної операції або зони надзвичайної ситуації) визначаються Кабінетом Міністрів України.

Статтею 3 Закону № 1105-XIV визначені принципи, на яких здійснюється соціальне страхування, зокрема законодавчого визначення умов і порядку здійснення соціального страхування; державних гарантій реалізації застрахованими особами своїх прав (пп. 1, 3 ч. 1 ст. 3).

Відповідно до ч. 1 ст. 46 Закону № 1105-XIV страхові виплати і надання соціальних послуг припиняються: 1) на весь час проживання потерпілого за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України; 2) на весь час, протягом якого потерпілий перебуває на державному утриманні, за умови, що частка виплати, яка перевищує вартість такого утримання, надається особам, які перебувають на утриманні потерпілого; 3) якщо з'ясувалося, що виплати призначено на підставі документів, які містять неправдиві відомості. Сума витрат на страхові виплати, отримані застрахованим, стягується в судовому порядку; 4) якщо страховий випадок настав внаслідок навмисного наміру заподіяння собі травми; 5) якщо потерпілий ухиляється від медичної чи професійної реабілітації або не виконує правил, пов'язаних з установами чи переглядом обставин страхового випадку, або порушує правила поведінки та встановлений для нього режим, що перешкоджає одужанню; 6) в інших випадках, передбачених законодавством.

Відповідно до положень ст. 1 Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб" внутрішньо переміщеною особою є громадянин України, іноземець або особа без громадянства, яка перебуває на території України на законних підставах та має право на постійне проживання в Україні, яку змусили залишити або покинути своє місце проживання у результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.

Наведене визначення поняття внутрішньо переміщеної особи має описовий характер та охоплює три види конституційно-правового статусу людини (громадянин України, іноземець та особа без громадянства). З огляду на визначення, внутрішньо переміщена особа - це особа, яка: перебуває на території України на законних підставах; має право на постійне проживання в Україні; була змушена залишити або покинути своє місце проживання в результаті або з метою уникнення негативних наслідків збройного конфлікту, тимчасової окупації, повсюдних проявів насильства, порушень прав людини та надзвичайних ситуацій природного чи техногенного характеру.

Відповідно до ст. 7 Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб", для взятій на облік внутрішньо переміщеної особи реалізація прав на зайнятість, пенсійне забезпечення, загальнообов'язкове державне соціальне страхування на

випадок безробіття, у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, які спричинили втрату працездатності, на отримання соціальних послуг здійснюється відповідно до законодавства України. Україна вживає всіх можливих заходів, спрямованих на розв'язання проблем, пов'язаних із соціальним захистом, зокрема відновленням усіх соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам. Громадянин пенсійного віку, особа з інвалідністю, дитина з інвалідністю та інша особа, яка перебуває у складних життєвих обставинах, яких зареєстровано внутрішньо переміщеними особами, мають право на отримання соціальних послуг відповідно до законодавства України за місцем реєстрації фактичного місця проживання такої внутрішньо переміщеної особи.

Відповідно до ст. 12 Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб", підставою для скасування дії довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи та внесення відомостей про це в Єдину інформаційну базу даних про внутрішньо переміщених осіб є обставини, за яких внутрішньо переміщена особа: 1) подала заяву про відмову від довідки; 2) скоїла злочин: дії, спрямовані на насильницьку зміну чи повалення конституційного ладу або на захоплення державної влади; посягання на територіальну цілісність і недоторканність України; терористичний акт; втягнення у вчинення терористичного акту; публічні заклики до вчинення терористичного акту; створення терористичної групи чи терористичної організації; сприяння вчиненню терористичного акту; фінансування тероризму; здійснення геноциду, злочину проти людяності або військового злочину; 3) повернулася до покинутого місця постійного проживання; 4) виїхала на постійне місце проживання за кордон; 5) подала завідомо недостовірні відомості.

У разі отримання інформації з Єдиної інформаційної бази даних про взяття на облік осіб, які переміщуються з тимчасово окупованої території України та районів проведення антитерористичної операції, про закінчення строку дії довідки про взяття на облік, її скасування або про відмову у продовженні строку дії такої довідки робочий орган виконавчої дирекції Фонду за фактичним місцем проживання (перебування) особи, яка тимчасово переміщена, припиняє нарахування і фінансування страхових виплат та страхових витрат на медичну і соціальну допомогу (абз. 3 п. 2 постанови правління Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України від 11.12.2014 № 20 "Про затвердження Порядку надання страхових виплат, фінансування витрат на медичну та соціальну допомогу, передбачених загальнообов'язковим державним соціальним страхуванням від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання для осіб, які переміщуються з тимчасово окупованої території і районів проведення антитерористичної операції").

За приписами п. 7-1 Порядку оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 № 509, у разі наявності підстав, передбачених статтею 12 Закону, МВС, Національна поліція, ДМС, СБУ, Адміністрація Держприкордонслужби, Мінфін подають уповноваженому органу відповідну інформацію для прийняття рішення щодо зняття з обліку внутрішньо переміщених осіб. Рішення про скасування дії довідки відповідно до статті 12 Закону приймається керівником уповноваженого органу за місцем проживання особи та надається їй протягом трьох днів з дати прийняття такого рішення або надсилається на адресу місця проживання, зазначену в довідці. Уповноважений орган на підставі прийнятого рішення невідкладно вносить до Єдиної інформаційної бази даних про внутрішньо переміщених осіб запис про скасування дії довідки.

Пунктом 2 постанови Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 № 365 "Про деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам" (далі-постанова № 365) встановлено, що комісії з питань призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам, утворені районними, районними у м. Києві і Севастополі державними адміністраціями, виконавчими органами міських, районних у містах (у разі

утворення) рад, приймають рішення про відновлення або про відмову у відновленні соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам, довідки яких недійсні на дату набрання чинності цією постановою, відповідно до Порядку призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам, затвердженого цією постановою, за умови отримання внутрішньо переміщеною особою нової довідки відповідно до Порядку оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 1 жовтня 2014 р. № 509 "Про облік внутрішньо переміщених осіб"

Відповідно до п. 12 Порядку здійснення контролю за проведенням соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам за місцем їх фактичного проживання/перебування, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 № 365 соціальні виплати припиняються у разі: 1) наявності підстав, передбачених законодавством щодо умов призначення відповідного виду соціальної виплати; 2) встановлення факту відсутності внутрішньо переміщеної особи за фактичним місцем проживання/перебування згідно з актом обстеження матеріально-побутових умов сім'ї; 3) отримання рекомендацій Мінфіну щодо фактів, виявлених під час здійснення верифікації соціальних виплат; 4) скасування довідки внутрішньо переміщеної особи з підстав, визначених статтею 12 Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб"; 5) отримання інформації від Держприкордонслужби, МВС, СБУ, Мінфіну, Національної поліції, ДМС, Держфінінспекції, Держаудитслужби та інших органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування.

Судом встановлено, що відповідачем припинено страхові виплати позивачу у зв'язку зі закінченням дії довідки внутрішньо переміщеної особи, згідно з постановою Костянтинівського МВ УВД ФССУ в Донецькій області від 06 травня 2016 року про припинення виплати з 01 травня 2016 року.

Проте, відповідачем не надано належних, допустимих та достатніх доказів закінчення дії довідки ВПО позивача.

Крім того, суд вказує, що підзаконні нормативно-правові акти, на які посилається відповідач, не є законами, а тому, не можуть змінювати в бік звуження права громадян, які встановлено нормативно-правовими актами вищої юридичної сили, тому закінчення довідки ВПО не є підставою для припинення виплат.

Відповідно до статті 92 Конституції України виключно законами України визначаються, зокрема: права і свободи людини і громадянина, гарантії цих прав і свобод; основи соціального захисту.

Щодо посилань відповідача на приписи п.3 ст. 12 Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб", за якими, підставою для скасування дії довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи та внесення відомостей про це в Єдину інформаційну базу даних про внутрішньо переміщених осіб є обставини, за яких внутрішньо переміщена особа: повернулася до покинутого місця постійного проживання, як законності своїх дій, суд зазначає.

Стаття 2 Закону України "Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні" передбачає, що реєстрація місця проживання чи місця перебування особи або її відсутність не можуть бути умовою реалізації прав і свобод, передбачених Конституцією, законами чи міжнародними договорами України, або підставою для їх обмеження.

У спірних правовідносинах ч.2 ст. 77 КАС України на відповідача, як суб'єкта владних повноважень, покладено обов'язок доведення правомірності припинення соціальних виплат позивачу, а тому, останній, посилаючись на п.3 ст. 12 Закону України "Про забезпечення прав і свобод внутрішньо переміщених осіб" вказував про законність скасування довідки ВПО та, як наслідок, правомірність припинення соціальних виплат.

Як передбачено ч. 2 ст. 6 КАС України суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Відповідно до правової позиції Європейського суду з прав людини, викладеного у рішенні у справі "Суханов та Ільченко проти України" Європейський суд з прав людини

зазначив, що зменшення розміру або припинення виплати належним чином встановленої соціальної допомоги може становити втручання у право власності.

Отже, Управління виконавчої дирекції фонду соціального страхування України в Донецькій області, припиняючи соціальні виплати за відсутності передбачених законами України підстав порушило право позивача на їх отримання, при цьому, зазначене право є об'єктом захисту за ст. 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Враховуючи, що судом встановлено протиправність припинення виплати позивачу соціальних виплат в грудні 2015 року, та з травня 2016 року, суд дійшов висновку про зобов'язання відповідача поновити нарахування та разом з цим, сплатити заборгованість за весь період.

Разом з цим, у відзиві відповідач заперечував проти розгляду справи в порядку спрощеного позовного провадження та з метою повного та всебічного з'ясування обставин відповідач просив розглянути справу в загальному провадженні.

Частиною 4 статті 260 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, якщо відповідач в установленій судом строк подасть заяву із запереченнями проти розгляду справи за правилами спрощеного позовного провадження, суд в залежності від обґрунтованості заперечень відповідача протягом двох днів із дня її надходження до суду постановляє ухвалу про: залишення заяви відповідача без задоволення; розгляд справи за правилами загального позовного провадження та заміну засідання для розгляду справи по суті підготовчим засіданням.

Відтак, заперечення відповідача щодо необхідності розгляду справи за правилами загального позовного провадження, повинно бути обґрунтованим та містити достатні мотиви неможливості розгляду цієї справи в спрощеному провадженні.

Однак, відповідачем не наведено обґрунтованих доводів неможливості вирішення цієї справи за правилами спрощеного позовного провадження. При цьому, характер спірних правовідносин та предмет доказування у справі не вимагають проведення підготовчого судового засідання.

Виходячи з вищевикладеного, суд не вважає необхідним проведення судового засідання за правилами загального позовного провадження.

Також, розглядаючи вказану справу відносно окремого порядку виплат, суд вказує наступне.

Так, Постановою Кабінету Міністрів України від 25.04.2018 № 335 внесено зміни до постанови Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 № 365 "Деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам", а саме, п.15 викладено в такій редакції: "Орган, що здійснює соціальні виплати, на підставі рішення комісії призначає (відновлює) таку соціальну виплату з місяця, в якому надійшла заява внутрішньо переміщеної особи. Суми соціальних виплат, які не виплачені за минулий період, обліковуються в органі, що здійснює соціальні виплати, та виплачуються на умовах окремого порядку, визначеного Кабінетом Міністрів України.", а п.18 доповнено реченням такого змісту: "Суми соціальних виплат, які не виплачені за минулий період, обліковуються в органі, що здійснює соціальні виплати, та виплачуються на умовах окремого порядку, визначеного Кабінетом Міністрів України."

За змістом конституційних норм (ст.ст.113,116,117 Конституції України), Кабінет Міністрів України не наділений правом вирішувати питання, які належать до виключної компетенції Верховної Ради України, так само як і приймати правові акти, які підміняють або суперечать законам України.

Конституційний Суд України у своїх рішеннях № 20-рп/2011 від 26 грудня 2011 року та № 2-рп-99 від 02 березня 1999 року висловив позицію, згідно з якою Кабінет Міністрів України є органом, який забезпечує проведення державної політики у соціальній сфері, повноважний вживати заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина та проводити політику у сфері соціального захисту.

Конституційне поняття "Закон України", на відміну від поняття "законодавство України", не підлягає розширеному тлумаченню, це - нормативно-правовий акт, прийнятий Верховною Радою України в межах повноважень. Зміни до закону вносяться за відповідно встановленою процедурою Верховною Радою України шляхом прийняття закону про внесення змін. Нормативно-правові акти Кабінету Міністрів України є підзаконними, а тому не можуть обмежувати права громадян, які встановлено законами.

Судом встановлено, що жодних змін у Закон №1105-XIV з приводу особливостей виплати заборгованості з соціальних виплат особам, які є внутрішньо переміщеними особами, Верховною Радою не приймалося.

Відповідно до статті 7 КАС України суд вирішує справи відповідно до Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Суд застосовує інші правові акти, прийняті відповідним органом на підставі, у межах повноважень та у спосіб, визначені Конституцією та законами України. У разі невідповідності правового акта Конституції України, закону України, міжнародному договору, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або іншому правовому акту суд застосовує правовий акт, який має вищу юридичну силу, або положення відповідного міжнародного договору України.

Отже, у випадку суперечності норм підзаконного акту нормам закону слід застосовувати норми закону, оскільки він має вищу юридичну силу.

При цьому, суд акцентує увагу на тому, що статус внутрішньо переміщеної особи надає особі спеціальні, додаткові права (або "інші права", як це зазначено у ст. 9 Закону № 1706-VII), не звужуючи, між тим, обсяг конституційних прав та свобод особи та створюючи додаткові гарантії їх реалізації, а тому відповідач повинен всіляко сприяти відновленню виплат, гарантованих державою внутрішньо переміщеним особам.

Стаття 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Таким чином, приписи Постанови Кабінету Міністрів України від 25.04.2018 № 335, якими внесено зміни до постанови Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 № 365 "Деякі питання здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам" не можуть бути застосовані до даних правовідносин, оскільки відповідних змін у Закон №1105-XIV внесено не було.

Відповідно до частин 1 та 3 статті 6 Кодексу адміністративного судочинства України, суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

Таким чином, позов Рижкової Марії Лаврентіївни до Управління виконавчої дирекції фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії підлягає задоволенню.

Крім того, з урахуванням положень статті 9 КАС України, з метою повного захисту законних прав позивача, вважає за необхідне вийти за межі позовних вимог з огляду на таке.

Як встановлено судом, постановою ФССНВВ у м. Костянтинівці від 03 травня 2016 року № 0534/75143/75143/21 припинено Рижковій М.Л. виплату щомісячної грошової суми в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсує відповідну частину втраченого заробітку з 01 травня 2016 року.

З метою повного захисту порушеного права позивача, суд, задовольняючи позовні вимоги, вважає за необхідне визнати протиправною та скасувати постанову ФССНВВ у м. Костянтинівці від 03 травня 2016 року № 0534/75143/75143/21 про припинення Рижковій М.Л. виплату щомісячної грошової суми в разі часткової чи повної втрати працездатності,

що компенсує відповідну частину втраченого заробітку з 01 травня 2016 року.

Суд вважає за необхідне зазначити, що нормами статті 371 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що негайно виконуються рішення, зокрема, про присудження виплати пенсій, інших періодичних платежів з Державного бюджету України або позабюджетних державних фондів - у межах суми стягнення за один місяць.

Відповідно до частини першої статті 382 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, має право зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судові рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

Вказаною статтею Кодексу адміністративного судочинства України встановлено право, а не обов'язок суду зобов'язувати подати суб'єкта владних повноважень звіт про виконання судового рішення, тому підстав для встановлення судового контролю за виконанням рішення суду, суд не вбачає.

Вирішуючи питання щодо розподілу судових витрат, суд зазначає наступне.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 22 червня 2020 року позивачу відстрочено сплату судового збору по справі.

Згідно ч. 1 ст. 139 Кодексу адміністративного судочинства України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрат, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Таким чином, зважаючи на те, що позивачу відстрочено сплату судового збору, суд приходить до висновку про необхідність стягнення за рахунок бюджетних асигнувань з управління відповідача судового збору у розмірі 840,80 грн. на користь Державного бюджету України, як того вимагає ч.2 ст. 4 Закон України "Про судовий збір".

Керуючись ст. ст. 139, 244-250, 255, 262, 295, 297 Кодексу адміністративного судочинства України, суд, -

ВИРІШИВ:

Адміністративний позов Рижкової Марії Лаврентіївни (місце реєстрації: вул. Шекспіра, б. 19, м. Горлівка, Донецька область; місце фактичного проживання: вул. Заречна, буд. 26, с. Дмитрівка, Донецька область; рнопп: 1562605343) до Управління виконавчої дирекції фонду соціального страхування України в Донецькій області (місце знаходження: пл. Свободи, буд. 5, м. Слов'янськ, Донецька область; код ЄДРПОУ: 41325231) про визнання дій протиправними та зобов'язання вчинити певні дії – задовольнити частково.

Визнати протиправною та скасувати постанову ФССНВВ у м. Костянтинівці від 03 травня 2016 року № 0534/75143/75143/21 про припинення Рижковій М.Л. виплату щомісячної грошової суми в разі часткової чи повної втрати працездатності, що компенсує відповідну частину втраченого заробітку з 01 травня 2016 року.

Визнати протиправними дії Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області по невиплаті Рижковій Марії Лаврентіївни страхових виплат у рахунок відшкодування шкоди у зв'язку з професійним захворюванням з дати їх припинення, тобто в грудні 2015 року та з травня 2016 року.

Зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області поновити нарахування та виплату Рижковій Марії Лаврентіївни страхових виплат та влатити заборгованість по страховим виплатам з дати їх припинення, тобто за грудень 2015 року та з травня 2016 року.

Допустити негайне виконання рішення суду в частині виплати соціальних виплат у межах суми стягнення за один місяць, відповідно до п.1 ч.1 ст. 371 Кодексу адміністративного судочинства України.

В задоволенні решти позовних вимог – відмовити.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань з Управління виконавчої дирекції фонду соціального страхування України в Донецькій області на користь Державного бюджету України судовий збір у розмірі 840 (вісімсот сорок) гривень 80 копійок.

Рішення складено у повному обсязі та підписано 23 липня 2020 року.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його проголошення.

Якщо в судовому засіданні було оголошено лише вступну та резолютивну частини рішення суду, або розгляду справи в порядку письмового провадження, зазначений строк обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

До дня початку функціонування Єдиної судової інформаційно-телекомунікаційної системи апеляційні скарги подаються учасниками справи до або через відповідні суди, а матеріали справ витребовуються та надсилаються судами за правилами, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу.

Суддя

Л.В. Арестова

*306*4278575*1*2*

